G 5669

Trenne helt nya och mycket artiga

Wisor,

Den Förſta:

En ung Flickas uttrade Tankar, til ſin Kära Far och Mor, då hon for i Otteſången fjerde dag Jul, ſom war en Onsdag, Föreſtäld uti en wacker Kärleks-Wiſa.

Wet ſöta Pappa! då jag for, ꝛc. I

Den Andra:

Om Göthernes utwandring:

Hwi priſas ſå högt wåra Fäder ꝛc.

Den Tredje:

Lärde med ſåſång kunſkap blända, ꝛc.

Alla Tre ſjungas under ſine wackra och behagliga Melodier.

Gefle, tryckt hos Ernſt Peter Sundqwiſt 1802.

1.

Wet söta Pappa! då jag for
I Ons så snällt til Ottesången,
Och lyste med mit hwita flor,
Som en Prinseßa, första gången —
Det floret! som den Bocken bar
Åt mig til Jul: och wille stånga,
Och jag skrek til, och tänk! det war
Bror wills med horn så långa, långa!

2.

Det floret, hwad det klädde mig
Med lilla rosenröda tröijan!
Och Mormor sad' Gud signe dig!
Du är så wacker med den slöjan,
Som Magdalena, der hon står
Jnunder JEsu Korß, och gråter —
Och wid det ordet föll en tår
På Mormors stora Bibel åter.

3.

Och Pappa slog mig med min Want,
Och sad' jag war en liten näbba.
Och Stella såg så obekant
Uppå mig, och begynte bjäbba.

Och Pappa lyfte sjelf mig opp
I breda sjalen bredwid Mamma:
Och klatsch! for Brunte med et hopp
Ut genom Porten i detsamma.

4.

"Jeanette! se intet på dig så,
Sitt rak" — sad' söta mor i racken:
Och när jag lyfte hufwet då:
Putsweck! war hufwan öfwer backen,
Och flög i wädret opp och ner,
Just som wår stora, hwita dufwa:
Och aldrig tänkte jag at mer
Få se min enda granna hufwa.

5.

Men et tu tre! kom en så nätt,
Så wacker goße: och i blinken,
Fast ingen bad, for han så lätt,
Som Wilhelms snurra, öfwer brinken;
Och fick så qwickt i bandet fast,
Som Mormors stygga katt i wingen
På Swalan, då hon skrek så hwast:
Jo pytt! jo pytt! och flög ikring'en.

6.

Der satt wi flata i wår rack,
Just som twå bilder midt på wägen,
Och inter sad' jag en gång tack:
Wet Pappa! jag war så förlägen.
Men han war just som min Cousin
Så egen, och tog af sig hatten,

Och

Och sad' med en så hurtig min:
Nog flög hon bra, men jag fick fatt'en.

7.

Och sen i Kyrkan, båst jag satt
Och såg et häl på nya floret!
Och sad' åt Mamma; tänk! hwad syratt!
Så stod han midt för oß i Choret.
Och hade Pappa sett hans här!
Det war så långt — ja som min kappa,
Och brunt, som Caffe, når jag slår
Helt litet grädda i för Pappa.

8.

Och hwit och röd, som mjölk och bär,
Stod han, så splitterbar i barmen:
Och med en rock, som himmeln der,
War han som jag, så trind om armen.
Tänk! at jag ånn i all min dar
Sett ingen så'n! — jo tyst! min Amma
Beskref Guds änglar: och der war
I drömmen en — ja just densamma.

9.

Men hör nu Pappa! — båst jag sir,
Så brinner jag så röd i synen;
Och dosan föll ur bänken ner,
Pladask med alla sockergrynen.
Och Herre Gud han såg sig om
Med så'na stora, söna ögon.
Jag wet nu inter hwad det kom
Ifrån de söna, bruna ögon.

10. Det

10.

Det war så godt, det war så ömt!
Jag hade lust at ta'n i famnen.
Det war som om jag hade drömt,
När Presten i en hast sad' Amen.
Hwar är min handske? sad' jag då;
Du har ju honom på dig, flicka!
Sad' Mamma; och jag skämdes så!
For han just förbi och nicka.

11.

Och sen, når jag kom hem, och låg
I fönstret: gick han åtta gånger
På gatan af och an, och såg
Hit opp, och helsa alla gånger.
Det ringer! tyst! hwar är mit flor?
Wi ska wål, Mamma! dit wi åtna.
Wet Pappa, at jag aldrig for
Ja någon aftonsång så gerna.

Den Andra:

1.

Hwi prisas så högt wåra Fäder?
Hwi yrkas at lefwa som de?
De härjade Länder och Städer,
At så hwad oß Freden kan ge.

Man tror at de sökte sig ära
På deras manhaftiga tåg;
Men Eder min wisa skall låra.
Hwad orsak som deruti låg.

2.

För Fädren den tiden tilbaka
Wäßt Ölet och Mjöden ej trött;
Men ölet ej mer wille smaka,
Och mjöden den föll dem för söt.
Den Nectar, som här synes strömma,
War sällsynt i Walfaders sal;
Ty Oden sät Winflaskan gömma
Så snart han fyllt i sin Pocal.

3.

Med swärder i handen de drogo
Til neiden der Drufworne gro.
De hunno den, drucko och slogo;
Der wille de bygga och bo:
Men Romarn förtrytelse kände;
Ty Göthernes törst tog ej slut:
Man slux en Borgmästare sände
Ut Landet at drifwa dem ut.

4.

Til härnad han gaf sig å färde,
Men illa hans skinn deraf swed;
Den gode Borgmästarn de lärde
Att låta dem dricka i fred.
Dock fingo de pligta för ruset,
För stark war den dosis man drack,
De Göther nu lågo i gruset,
Och Romarne slogos som pack.

5.

Än fortfor dock Göthen at gästa
Winländerne ofta och tidt;
Men Fransmannen höll för det bästa
Att höfligt sin göra dem qwitt.
Han utbad sig ödmjukt den ära
(Fransosen är altid poli)
Att skicka det win wi förtära,
Och dertil straxt samtyckte wi.

6.

I werlden man altid skall spörja:
Med höflighet, höflighet wins —
Nu sjelfwe wi derom besörja
Att Win hämtas hit hwar det sins
Och aldrig utwandra wi mera
Att mordiskt om tårarna släß.
Må Handel och Sjöfart florera,
Så dricka wi gladast hos oß!

Den Tredje:

1.

Kirde med fäfäng kunskap blänka,
Tåra sit lif med at grubbla och tänka!
Så är ei min wilja, mit behag;
Wara dum och bli gammal wil jag.

2.

Girige sig med mynt belasta,
Räkna Ducaterna, räkna och fasta!
Så är ej min wilja, mit behag;
Äta sjelf, bjuda andra wil jag.

3.

Mätte de träna fritt wid skatten,
Gulna af karghet och twinsot och watten:
Så är ej min wilja, mit behag;
Ha godt win och god färg det wil jag.

4.

Hjeltar, som efter äran trakta,
Fika så gerna at Medbröder slagta,
Det är min wilja, mit behag;
Dricka om idland bröder wil jag.

Exemplaret kostar 1 ß.